

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 1956, sp. zn. 1 Tz 165/56

Číslo: 6/1957

Právní věta:

Ochranné léčení (§ 70 odst. 1 tr. zák.) lze nařídit i tehdy, jestliže se pachatel, který se oddává nadměrnému požívání alkoholických nápojů nebo omamných prostředků, dopustí prvního trestného činu v opilosti nebo trestného činu opilství.

Při rozhodování o ochranném opatření, pokud je podle zákona pouze fakultativní, musí soud zkoumat nejen, zda jsou dány podmínky v zákoně pro ono ochranné opatření stanovené, nýbrž též, zda vyslovení onoho ochranného opatření v daném případě je na místě s hlediska některého účelu vytčeného v § 69 odst. 1 tr. zák., zejména zda účel ochranného opatření není splněn již uložením a výkonem trestu (§ 69 odst. 2 tr. zák.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.10.1956

Spisová značka: 1 Tz 165/56

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Alkohol, Ochranná opatření, Ochranné léčení, Opilství

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud v Rumburku uznal obviněného vinným trestným činem opilství podle § 187 odst. 2 tr. zák., jehož se dopustil tím, že když jel s koňským potahem na nádraží pro uhlí, zajel po jeho naložení před nádražní restauraci a ačkoliv věděl, že pojedje zpět s potahem po silnici domů, vešel do restaurace a tam se opil požitím čtyř piv a čtyř velkých odlivek rumu. Nato zašel do nádražní čekárny, lehl si tam na lavici a usnul, aniž se již postaral o potah, který si vypůjčil od JZD. Obviněnému uložil soud za to nepodmíněný trest odnětí svobody na jeden měsíce a nařídil ochranné (protialkoholické) léčení. Rozsudek ten se stal pravomocným.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem zrušil rozsudek lidového soudu ve výroku o trestu a ve výroku o ochranném opatření a uložil lidovému soudu, aby v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Generální prokurátor ve stížnosti pro porušení zákona v podstatě uvádí, že odůvodnění výroku o ochranném léčení, že totiž se obviněný oddává nadměrnému požívání alkoholických nápojů a za toho stavu se dopouští trestných činů, nemá opory ve spise, neboť není ani tvrzeno, že se obviněný dopouští trestných činů, a že tudíž není pro nařízení ochranného léčení zákonných podmínek.

Stížnost pro porušení zákona je v podstatě důvodná.

Nelze s ní ovšem souhlasit, pokud dovozuje, že pro nařízení ochranného léčení není zákonných podmínek, když není opory pro závěr, že by se obviněný ve stavu opilosti dopouštěl trestných činů. Ochranné léčení lze nařídit i tehdy, jestliže se pachatel, oddávající se nadměrnému požívání alkoholických nápojů, dopustí prvního trestného činu v opilosti (§ 70 odst. 1 věta za středníkem tr. zák.) nebo trestného činu opilství podle § 186 nebo § 187 odst. 1 nebo odst. 2 tr. zák.

Lidový soud ovšem nařízením ochranného léčení v daném případě porušil zákon, a to v ustanovení § 2 odst. 3 tr. ř., z něhož vyplývá pro soudy kromě jiného povinnost před vyslovením ochranného opatření, pokud je podle zákona toliko fakultativní, zkoumat nejen, zda jsou dány podmínky v zákoně pro ono ochranné opatření stanovené, nýbrž též, zda vyslovení onoho ochranného opatření v daném případě je na místě s hlediska některého účelu vytčeného pro ochranné opatření v § 69 odst. 1 tr. zák., a zda účel onoho ochranného opatření není splněn již uložením a výkonem trestu (§ 69 odst. 2 tr. zák.). Těmito úvahami se lidový soud vůbec nezabýval. V tomto ohledu bylo na místě vyžádat si spisy o předchozím odsouzení obviněného.